

Francesc Botonero Campió d'Espanya de marxa

Dins l'atletisme hi ha moltes modalitats, però avui ens ocuparem d'una que potser sigui de les més antigues, si bé, no és de les més conegudes.

Aprofitant que un dels màxims exponents d'aquesta modalitat es troba a la nostra comarca, i concretament viu a Sant Celoni, Plaça Gran ha pogut parlar-hi i de mica en mica ens anirem introduint en aquest món que dins l'atletisme és, la marxa. Parlem amb el campió d'Espanya de marxa, Francesc Botonero.

—Francesc, dintre de la marxa, tu ets un dels homes que han arribat més alt. Per aconseguir-ho em penso que a part de tenir facultats, has de portar un ritme d'entrenament molt fort. Què fas un dia qualsevol?

—Mira, jo em llevo abans de les 6 del matí i fins a dos quarts de vuit entreno pels carrers del poble i per les carreteres que l'envolten. Després vaig a casa, em dutxo, esmorzo i me'n vaig a Llinars on faig de professor de gimnàstica al col·legi Salvador Sanromà, fins a les 12. Aquesta hora entreno els nois que volen fer atletisme fins a la 1. Després vaig a dinar, i a tornar-hi fins a les 5 de la tarda. De 5 a 6 entreno a nois que fan marxa. Quan clou aquesta tanda d'entrenaments em dedico a entrenar jo, aproximadament fins a les 9 del vespre, i en acabat cap a casa a sopar i a dormir.

—Diàriament i en èpoques normals, faig uns 35 quilòmetres. Els dies pròxims a una competició, entre 45 i 50.

—La marxa sembla que és un esport minoritari, per què et va interessar, quan vares començar?

—Jo vaig començar l'any 1975 a fer atletisme. Em dedicava a fer cross, i fins i tot sempre anava dels primers, llavors vaig començar a sentir molèsties als genolls fins al punt que vaig pensar a deixar-ho. Un dia el meu entrenador, Albert Galín, que havia estat campió d'Espanya de marxa em va proposar de fer aquesta nova, per mi, modalitat. Ho vaig provar, no hem feien mal els genolls i al cap d'un mes vaig participar en una cursa on vaig fer el quart de Barcelona. Em va fer molta il·lusió, vaig veure que tenia possibilitats i a partir de 1976 m'ho vaig prendre més seriosament i ja ho veus, sembla que no em va tan malament.

—A les curses de marxa no hi veiem una massa quantitat de gent, tant el públic com de participants, creus que la marxa no interessa gaire a la gent jove d'avui?

—Bé, la marxa és una especialitat molt dura, llavors la gent que fa atletisme prefereixen altres modalitats que no requereixin tants esforços, tant sacrifici, tantes hores d'entrenament. Quant a la gent jove, jo crec que els interessa, és un esport que últimament surt força per televisió ràdio o premsa, potser és degut també als èxits de Marín o Llopert.

—A quin nivell es troba el nostre país, dins de la marxa?

—A nivell individual estem molt bé, amb els èxits de Marín i Llopert, i a nivell

d'equip aquest any en els campionats del món que s'han celebrat a Bergen (Noruega), hem aconseguit ésser els sisens que crec que està molt bé, a només 7 punts del tercer i tenint en compte que Marín no estava en forma per culpa d'una lesió, tan baix que vaig arribar-lo a guanyar, imaginat, això teòricament no hauria d'haver passat.

—Què t'ha suposat l'experiència d'Helsinki o de Bergen?

—Una gran experiència a nivell de nervis, et vas acostumant a l'alta competició, a l'ambient, als marxadors millors del món, veus noves tècniques, o bé coses que has de fer, coses que no, etc. I si la experiència resulta positiva tu mateix et vas superant, per exemple, jo a Helsinki vaig fer el 34 del món i a Bergen que érem els mateixos vaig fer el 26.

—A Helsinki i a Bergen eres el marxador més jove, oi?

—Sí, per edat jo era el més jove, als meus 19 anys era el marxador més jove.

—Quin títol tens actualment?

—Jo, ara mateix sóc campió d'Espanya absolut en pista coberta en 5.000 metres i de 20 Km., sobre pista. El que passa i he de ser sincer, jo no em considero campió perquè per problemes de preparació no hi eren Llopert i Marín. A l'història esportiva sortirà que sóc campió d'Espanya 1983 però jo no me'n considero.

—Quina pregunta t'agradaria que t'hagués fet?

—Potser, com es comporta la gent quan et veu fent marxa? Ara sóc conegut, la gent em veu per la carretera, em saluden, em respecten i no passa res. Abans era pitjor, perquè els cotxes se'm tiraven a sobre, la gent es parava "maricon", que si remanaves molt el cul, etc. Aleshores havia pensat moltes vegades a deixar-ho, era massa difícil poder aguantar-ho.

La gent no entenia que jo feia el mateix que ells. És a dir, jo també caminava, més de pressa, però també caminava. És una facultat que Déu m'ha donat i que jo aprofito al màxim i ja està. La marxa no és res més que caminar molt de pressa però sense arribar a córrer.

J. Rovira

Esportistes del Vallès i del Maresme

Sta. Perpètua, infantil

Vilassar de Mar

Les Franqueses

El Cirera